

Forventningens glæde - man kan nemt blive skuffet.

En prædiken til første søndag i Advent.

Evangelietekst: Matthæusevangeliet 21,1-9

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Da de nærmede sig Jerusalem og kom til Betfage ved Oliebjerget, sendte Jesus to disciple af sted og sagde til dem: »Gå ind i landsbyen heroverfor, og I vil straks finde et æsel, som står bundet med sit føl. Løs dem, og kom med dem. Og hvis nogen spørger jer om noget, skal I svare: Herren har brug for dem, men vil straks sende dem tilbage.« Det skete, for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten, der siger: »Sig til Zions datter: Se, din konge kommer til dig, sagtomdig, ridende på et æsel og på et trækdyrs føl.« Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus havde pålagt dem. De kom med æslet og føllet og lagde deres kapper på dem, og han satte sig derpå. Den store folkeskare bredte deres kapper ud på vejen, andre skar grene af træerne og strøede dem på vejen. Og skarerne, som gik foran ham, og de, der fulgte efter, råbte: »Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Hosianna i det højeste!«

Prædiken

For efterhånden snart mange år siden, var jeg på besøg hos min onkel og hans kone. Han havde inviteret hele sin familie, venner og kollegaer til at fejre sin 60-års fødselsdag. Temaet for festen stod på invitationen, som vi havde modtaget med posten et par måneder forinden:

En "mexicansk aften" med alt, hvad der hørte til.

Sombreros (de her mexicanske stråhatte med den famøse skygge), mexicansk inspireret bordpynt i kraftige farver, guitarspil og ikke mindst selvfølgelig med retter fra det mexicanske køkken:

Ceviche, guacamole og tortilliachips og sidst, men ikke mindst majspandekager, der skulle fyldes med Chili con Carne og frisk koriander.

Jeg ved ikke, om det var, fordi mexicansk mad på det her tidspunkt - for snart 15 år siden - stadig florerede under det mere eksotiske køkken eller blot, fordi vi sjældent fik den slags derhjemme,

men vi glædede os alle sammen meget til maden – forventningerne emmede i luften både hos dem og os. De havde forberedt sig i mange uger til at samle familie og venner ved denne lejlighed.

Middagen blev skudt i gang, vi gik til bords, og efter vi havde spist forretten, blev først tortillaerne rakt rundt, og herefter en stor “kødgryde” med Chili con Carne. Retten duftede krydret og mundvandet samlede sig langsomt i min mund. Jeg fyldte noget Chili con Carne op på min pandekage, foldede den og tog fornøjet en bid og begyndte at tygge.

Men hov – hvad var det? Der var et eller andet, der var galt.

Bag den herlige smag af varme krydderier, bønner og tomat, skar en anden og lidt udefinerbar smag og konsistens igennem. Jo mere jeg tyggede, jo kraftigere blev den. Ja – den næsten voksede i munden på mig. Jeg var forvirret og så rundt på menneskene omkring mig. Jeg var vist ikke den eneste, der var blevet overrasket. Det smagte overhovedet ikke som forventet, og det kunne ses i folks ansigter! Det var som om, at stemningen omkring bordet fra det ene øjeblik til det andet havde ændret sig. Glæden ved det eksotiske måltid var skiftet over i en høflig stikken til maden med gafflerne og en nervøs nippen til glassene. Hvad var der galt?

Overfor mig sad min mor ved siden af en af min onkels venner og prøvede lavmælt at smalltalke, imens hun med ihærdige bevægelser forsøgte at skære et stykke af sin madpandekage med det underlige fyld med en sløv kniv. Det var ikke nogen nem opgave. Hun savede og savede, imens hun lyttede til manden med den hvide skjorte ved siden af sig. Lige pludselig, midt i samtalen, gav tortillaen på min mors tallerken dog efter for den ihærdige saven - og med et “svup” røg hele molevitten med det underlige fyld fra hendes tallerken i en bue fra bordet og hen på min onkels vens fine hvide skjorte.

Hele bordet gispede.

Det kunne jo næsten ikke blive værre. Først maden og nu det!

Min mor så ned i bordet.

Igen skete der noget uventet. Manden i den nu ikke længere så hvide skjorte begyndte pludselig at grine – og det højere og højere. Hans latter var smittende, og snart sad hele forsamlingen hulkende af latter rundt om bordet. Sikke en forløsning!

Det viste sig senere, at “kødet” i Chili con Carne retten slet ikke var kød, men en form for plantebaseret fars som min onkels kone i et anstød af vegetarisk idealisme havde købt ind til formålet. Det må her siges, at jeg ikke har noget imod hendes tanke om vegetarisk idealisme, etiske hensyn til dyrevelfærd eller klima overhovedet – det var blot ikke, hvad jeg havde forventet, da jeg satte tænderne i måltiden den aften.

I evangeliet hørte vi om, hvordan Jesu indtog i Jerusalem var en opfyldelse på profetien, at en sagtmelig konge skulle komme ridende på et æsel ind i Jerusalem og bringe freden med sig. En fred, som der blandt folk længe havde været ventet. Nu kom han endelig! En sand konge, der kunne slå romerne tilbage.

Og så alligevel havde profetien også nævnt, at kongen ville være sagtmelig. Hvordan skulle man forestille sig, at en konge var det? I forventningen og forestillingerne omkring den nye Messias lå der på den måde også noget uigennemskueligt. En ubekendt størrelse, der på en eller anden måde dog alligevel var farvet af det forventede.

Jeg tænker mig, at det må have været en endnu større skuffelse hos jøderne, end der var hos gæsterne ved min onkels fødselsdagsselskab, den aften vi fik serveret noget helt andet, end vi havde regnet med. Det viste sig, at den så længe ventede Messias skulle være at finde i tømreren Josefs lille søn, Jesus.

Ham? Den nye Messias?

De havde jo kendt ham, siden han var barn. Det var absolut ikke det, de havde forventet – faktisk slet ikke. Deres skuffelse over det er på en måde forståelig – deres forventning om den så længe ventede stemte på ingen måde overens med det, som det som de så.

I dag er det den første søndag i advent. For mange af os begynder denne dag med at tænde adventskransen ved morgenbordet. Nogle af os har måske den her weekend brugt tid på at pynte op til jul eller skal i eftermiddag spise årets første æbleskiver.

Adventstiden er en ganske særlig tid på året – en tid der for mange af os rummer en dobbelthed.

På den ene side er det en tid med hyggelige stunder, ekstra med mundgodt og samvær. Tiden er fyldt med forventningens glæde og mange drømme om, hvordan de fire uger op til jul skal blive, for ikke at tale om juleaften selv.

Den anden side af sagen er, at december måned ofte er den tid på året, hvor vi har mest travlt. Året er snart forbi, hvilket betyder, at der på arbejdet lige er lidt ekstra at lave, end der plejer.

Regnskaber og årsafslutninger. Der ligger en årsopgørelse, der skal laves, der skal købes julegaver ind, mægles varsomt mellem familiemedlemmer omkring juleplanlægningen, og i øvrigt skal vi have tid til at tage ned i byen og se juletræet blive tændt og det helt salige og uden stres.

Det hele kan blive så travlt, at det vokser én over hovedet.

Som jeg hørte én sige i Rema1000 forleden, kan det give én lyst til simpelthen at springe adventstiden og julen over. For hvor ingen forventninger eller håb er, kan der heller ikke gå noget galt. Vi kan ikke blive skuffede!

I tankerne om, hvordan vi når alt det, vi synes, at vi skal. Have købt alt det, vi skulle købe oven på sådan en Black Friday, hvor dankortene har været rødglødende, og omsætningen sikkert igen har

slået i rekord i vores danske forbrugsfest, så kan tømmermændene jo godt melde sig. For har vi virkelig brug for alt det, vi køber?

Når vi bliver pålagt af kapitalismens økonomiske trædemølle, kan vi helt komme til at glemme, hvad adventstiden i grunden handler om: håbet om Jesu Kristi komme og om Guds kærlighed til menneskerne!

For at nå til Kristi komme må vi dog først igennem en tragedie. Oliebjerget, som Jesus i dagens evangelium kommer fra på vej til Jerusalem, skal senere blive stedet, hvor Jesus bliver forrådt med et kys og de folkeskarer, der i Jerusalem med et glædelig "Hosianna" tager imod ham, vil på bjerget kræve ham korsfæstet og død. En dramatisk og på mange måder grusom fortælling, der gør det tydeligt, at Gud havde så stor kærlighed til os, at han med Jesus og Jesu korsfæstelse gjorde sig selv sårbar og menneskelig. En kærlighed, der er større, end vi mennesker kan forstå.

Med Kristus sendte Gud os en sagtmodig konge. En frelser, som der var som der var blevet håbet på, og så alligevel ikke. Slår man op i den danske ordbog under ordet sagtmodig, står da at ordet kommer af det tyske "sachte" som betyder "stille" og ordet "mod" som betyder sind.

Et stille sind. Og måske kan vi netop i vores forventninger til adventstiden og julen, tage dette med – ja måske egentlig til hele året i virkeligheden. At vi tør gå ind i vores liv med et stille sind. At vi med forventningens glæde forbereder os med alt hvad der hører til, om det så er med mexicansk mad eller gran foran døren, med visheden om at håbet ligger uden for vores egne forberedelser, formåen og os selv.

Jesus kom som tømresøn og ridende på et æsel som frelser og konge ind i Jerusalem. Han var noget andet end forventet, og alligevel var han den forløsende latter ved middagsbordet. En forløsende glæde, som vi ikke kan fremtvinge og end vi så gerne ville.

Så derfor, lad os ikke blive opslugt af hele praktikken og alle forberedelserne.

Lad os med denne første søndag i kirkeåret fejre gudstjeneste og lade vores forventninger til de næste par uger rumme plads til det uforudsigelige, der ikke stemmer overens med vores

forestillinger og drømme. Lad os give plads til, at julen, som på mange måder er den dag på året, der skal blive et glansbillede på vores liv, kan lykkes på mange måder. Lad os give plads til hinanden og huske på, at julens budskab ikke er, at alt bliver som forventet. Julens budskab er et kærlighedsbudskab, og håbet er det lille barn i krybben.